

Θα απαγγείλω προφορικά τους άξονες του σκεπτικού της απόφασης:

Θεμελιώδης αρχή του Συντάγματος είναι το κράτος δικαίου και, ειδικότερες πτυχές του, η αρχή της νομιμότητας της δράσης των πολιτειακών οργάνων, η διάκριση των λειτουργιών και, ειδικότερα, μεταξύ της νομοθετικής και της δικαστικής λειτουργίας, και η προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Η νομοθετική λειτουργία συνίσταται, στην έκφραση της γενικής βούλησης του λαού με τη θέσπιση νόμων, οι οποίοι, κατ' αρχήν και πλην εξαιρέσεων, όπως λχ ο προϋπολογισμός του Κράτους, απαρτίζονται από κανόνες δικαίου. Τέτοιοι ιδίως είναι οι ποινικοί νόμοι, οι οποίοι ως κανόνες δικαίου πρέπει να περιέχουν γενικές, αφηρημένες και απρόσωπες ρυθμίσεις, επί τη βάσει σαφώς ορισμένων στοιχείων ανθρώπινης εξωτερικής συμπεριφοράς, ώστε κανονιστικά και υποθετικά να ορίζουν τις συμπεριφορές των ανθρώπων για το μέλλον.

Η δικαστική λειτουργία έγκειται στην επίλυση των διαφορών που αφορούν στην εφαρμογή ή μη των κανόνων δικαίου, η οποία, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει, αφενός, την τιμωρία των εγκλημάτων, δηλαδή την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, το νομικό χαρακτηρισμό τους και την επιβολή των προβλεπόμενων κυρώσεων, και, αφετέρου, την υποχρέωση ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, σε περίπτωση αντίθεσης τους με συνταγματικούς κανόνες και αρχές, όπως τα ατομικά δικαιώματα και η ίδια η διάκριση των λειτουργιών.

Η Βουλή με τους νόμους 2193/94, 2645/98 έχει αναγνωρίσει συγκεκριμένες γενοκτονίες, και με το άρθρο 18 παρ. 5 του Ν. 2503/1997 σε συνδ. με τα κατ' εξουσιοδότηση βάσει αυτού εκδοθέντα προεδρικά διατάγματα ΠΔ 399/1998, 99/2000, 40/2004, εγκλήματα που τέλεσαν στην Κρήτη οι δυνάμεις κατοχής κατά τα έτη 1941-44.

Οι νόμοι αυτοί όμως, ανεξαρτήτως του πολιτικού συμβολισμού και χαρακτήρα τους κατά τον οποίον δεν υπάγονται σε δικαστική κρίση, αναγνωρίζουν παρελθοντικά γεγονότα και τα χαρακτηρίζουν νομικώς, **χωρίς όμως** να διαθέτουν κανονιστικό περιεχόμενο, ώστε να ανάγονται σε δεσμευτικούς κανόνες δικαίου με έννομες συνέπειες.

Με τη διάταξη του άρθρου 2 του Ν. 4285/14 με την οποίαν ενσωματώθηκε η απόφαση-πλαίσιο 2008/931/ΔΕΥ, ο νομοθέτης επέλεξε να τιμωρήσει την επιδοκίμασία, τον ευτελισμό ή την κακόβουλη άρνηση της ύπαρξης και της σοβαρότητας γενοκτονιών, εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και πολέμου, τα οποία, εκτός από αποφάσεις διεθνών δικαστηρίων, έχουν αναγνωριστεί και «με αποφάσεις της Βουλής», στις οποίες εμπίπτουν και οι παραπάνω νόμοι σε συνδυασμό με τα εκδοθέντα ΠΔ.

Ειρήσθω εν παρόδω, η απόφαση-πλαίσιο αποτέλεσε τον καρπό της Γερμανικής Προεδρίας της ΕΕ κατά το 2007.

Σε γενικές γραμμές, ο νόμος Ν. 4285/14, καθόσον απαιτεί την εκφορά **ρατσιστικού λόγου** που δύναται να προκαλέσει **μίσος ή έχει υβριστικό ή απειλητικό** περιεχόμενο και δεν αρκείται μόνον στην άρνηση, την επιδοκίμασία ή τον ευτελισμό των παραπάνω εγκλημάτων, κινείται εντός των πλαισίων που διαγράφονται από τα θεμελιώδη δικαιώματα και το Σύνταγμα.